

Fædrelandet.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 15 $\frac{1}{2}$ pr. Kvartal, 5 $\frac{1}{2}$ pr. Maaned, enkelte Nr. 6 $\frac{1}{2}$; udenfor Kjøbenhavn 3 $\frac{1}{2}$ pr. Kvartal frit i Huset.
Hver Søgne-Aften udgaar et Nummer. Bladets Contoir, Klædeboderne Nr. 101, er aabent om Formiddagen Kl. 11—1.

5te Marg.

Mandagen den 25. Marts 1844.

Nr. 1537.

Thorvaldsen er død!

Skionhedens Hpperstepræst er ikke mere!

I disse saa Ord, der snart skulle gaae fra Mund til Mund, fra By til By, fra Nige til Nige, ligger der for os Danste et Nationaltab, der er større end noget af dem, vi i lang Tid have maattet friste! Midt under Nutidens Tryk, midt i vor Armod, midt under al vor politiske Glende stod **han** endnu som en Colos for vore Dine, og den Vre, der omstraaede hans Pande, kastede ligesom en Afglands paa Alt, hvad der omgav ham, og bragte Trøst og Forsoning for Meget, som vi helst vilde hylle i Glemsel.

Thorvaldsen er død! Skionhedens Hpperstepræst er ikke mere!

Men for **ham** var Døden ophøiet og salig, uden Angst eller Smerte, uforstyrret af jordiske Bængsler eller af de Omstaaendes Klageraab! Skjen og kraftig som hine Oldtidens Heroer, hans Haand har foreviget, traadte han ind i Musernes Tempel, og allerede under Orkestrets første Buestrøg aabnedes hans Dre for Evighedens Harmonier, og inden endnu Teppet rullede op, brast Forhængen for hin store Scene, hvor hans Sjæl allerede herne havde hjemme, hvorfra han hentede sine skønneste Gestalter, og hvor han nu fluer Alt, hvad der er stort og guddommeligt, Ansigt til Ansigt.

Thorvaldsen er død! Skionhedens Hpperstepræst er ikke mere!

Og for os, som i stille Demod staae sørgende omkring dette uhyre Savn, er dette Alvorbudskab en hellig Opfordring til ikke blot i Vrefrygt at frede om hans herlige Minde, men at fortjene den store Arv, som han har betroet til os, ved den Kjærlighed, hvormed vi tilegne os, og i al vor Væren og Idret frugtbargjøre den Fylde af Aand og Skionhed, som gennem hans Værker lever et evigt Liv. For os, der forfagte stirre ind i det store Dø, en saa mægtig Aands Bortgang har efterladt iblandt os, er dette et opløftende Kald til ved forenede Kræfter, saavidt det staaer til os, at erstatte, hvad vi i ham have tabt, og det ikke blot ved i Konsten at fortsætte, hvad han saa herligen har begyndt, men ved hver paa sin Vis at virke for det Lands Vre og Velfærd, hvis Stoltthed han var, — til Nordens Gjenfødelse i Bedrift og Seiersglands. Naar vi saaledes opfatte Thorvaldsens Død, da tør vi trostende tilraabe hinanden:

Thorvaldsen er død!

Men han lever i sine Værker og i sit Folk!

Skjont det er naturligt, at det Slag, der med Lynets Hurtighed har bortrevet vort Nordens største Heros, nærmest maa vække det Folk, hvis Stoltbed han var, til alvorssfuld og andægtig Betsuen af det rige Liv, der nu er affluttet, stode vi dog alle i et saa nært, — vi kunde næsten siige Familieforhold til den ædle Hedengangne, at det vil være vore Læsere kjært at erholde nogle nærmere Details om hans Bortgang. Som bekjendt, har Thorvaldsen i Løbet af denne Winter lidt af en Svagbed i Benene, som ældre Mænd ofte hjemseges af. Hans Læge var Statsraad Bang, der tillige var knyttet til ham ved et noie Venstabsforhold; men Hds. M. Dronningen sendte ham Regimentskirurg Jacobsen, som skulde curere ham, og som paatog sig det Boveskyffe, at lukke en Fontenelle, Thorvaldsen i en lang Række af Aar havde havt i Benet. Det kan ikke tilkomme os at have nogen Dom om en Foranstaltning, som vi vide, at i det mindste Bang har erklæret for høist betænkelig. Skjont Benet i den seneste Tid var brudt op igjen, bevarede Thorvaldsen dog den Hærlighed, Livlighed og Friskbed, der stedse havde udmærket ham; han bivaanede saaledes i Fredags Studenternes Concert for de Bissenske Statuer, og afflog en Indbydelse til det skandinaviske Samfunds Møde i Løverdags, ifkun fordi han alt havde lovet sig bort til et privat Selskab, hvori han deltog med sin sædvanlige Munterbed. Med aldeles usvækket Kraft, med en vidunderligen ungdommelig Friskbed og Kjæshed, arbejdede han i sit store Kald næsten indtil sit Livs sidste Dieblis. Saaledes er det deilige Basrelief, han udførte i Juleugen, Himlens Juleglæde, alt udbredt over hele Landet i mangfoldige Afstøbninger; han har senere udført en colossal Statue af Hercules for den mod Byen vendende Facade af Christiansborg Slot, der ligesom hans store Portrait-Statue af Christian IV. (for Roeskilde Domkirke) bliver udført i Bronze; han havde begyndt paa en Esculap som Pendant til den unge, herlige Hercules; — Hercules blev færdig, men Esculap ikke! Endnu igaar arbejdede han hele Formiddagen paa en Buste af Luther, der tillige skulde være et Forarbejde for den store Statue, han vilde udføre for Vestibulen af Frue Kirke; paa nogle smaa Uvæsenligheder nær blev den færdig, og denne med Thorvaldsen saa aandsbeslægtede, freidige Helt er saaledes det sidste Arbejde fra den Mand, der midt i Katholicismens sygnende Midtpunct stedse bevarede den ærlige, gediegnede Mandsundbed, der er den protestantiske Nordboes bedste Arvelod. Efter saaledes at have arbejdet i Konstens og Kirkens Tjeneste endnu paa sit Livs sidste Dag, tilbragte han Middagen i en Vennekreds, der var bleven ham et andet Hjem, og gif derefter, saa rast og oprømt som nogenfinde, til Theatret. Det var den udmærkede Konstner, der har knyttet sin Virksomheds feierlige Begyndelse til Thorvaldsens store Konstnerliv, for hvis værdige Thufommelse hans geniale Værk ikke er uden stor, navnlig ogsaa af Thorvaldsen levende paastjønnet, Betydning, der ledsagede ham paa denne hans sidste Gang; ved Theatrets Indgang skiltes Bindebøll fra Thorvaldsen, og denne traadte ind i Forsamlingen, kjæf og skjøn, som sædvanligt, hilste nogle Omkringsstaaende, og indtog sin Plads. Saa Dieblisfe efter, endnu forinden Tæppet gif op, sank han tilbage, uden at udstøde nogen Lyd, uden at noget Smertenstrælf forstyrrede den milde, høie No, der altid thronede paa hans herlige Masyn, og da han saa Minutter efter blev baaren ind i sin nærliggende Bolig, havde Dødens Blegbed og Fred for evig lukket hans Læber. Da hans Ungdomsven, Collin, efter Slutningen af første Act erholdt dette uventede Sorgens Budskab, ilede han bestyrtet hen til Thorvaldsens Dødsleie; de trende tilbageblivende Theaterdirecteurer havde natur-

ligvis ikke Taft og Resolutbed nok til at slutte Forestillingen; Hofmænds Begreber om den rette Etikette ere sædvanligvis kun uddannede i en ganske særskilt Retning. Collin, Schouw, Clausen og Thiele, der tilligemed Bissen ere hans Testamentes Executorer, forseglede endnu samme Aften alle hans Gjemmer.

Thorvaldsen er saaledes bortreven midt i hans fuldeste Arbeidskraft, og de, der stode ham nær, ville kunne bevidne, at han maastee aldrig før har været saa fuld af store, vidtudseende Planer og herlige Ideer. Og dog er der noget saa Trøstende og Opføstende i, at see ham, ligesom bortreven af Skyerne, smerteløs og klageless, i sit Genies fulde Glæde, at vandre ind i den evige Fred — til den himmelske Juleglæde, hvis Glorie alt her paa Jorden omstraaede hans hædertronedes Findings, at vi ikke kunde føle nogen stor Sorg over, at han ikke fik udført, hvad der endnu spirede i hans evigunge Sind. Han har i Sandbed gjort nok, og det burde sig ham at ende sit Livs stolte Seiersgang med opføstet Pande og uudetmt Sjælerigdom. Kun i een Henseende synes hans Død os — hvis man ikke vil optage dette Ord i nogen formastelig Betydning — for tidlig. Alt i det tilstundende Efteraar vil hans Museum være saa vidt fuldendt, at det vil kunne indvies; der ventede ham en Fæst, saa uudsigelig rig og yndig, at al Verdens Triumphtog maatte have blegnet ved Siden af denne Dags rene herlige Glæde. Det blev ikke hans Lod at skulle opleve denne Dag. De Konstnere, der længtes efter Baarens første Svale, for med den at drage ind i Museet og fuldføre den paa saa aandsfuld Maade begyndte Decoration, hvor der ventede dem — ikke nogen visse Historiograph, ikke nogen anmassende Hofmand, ikke nogen karrig, Kassemester, men den sjeldne Lykke af en virkelig konstnerisk Frihed under en ægte konstnerisk og kammeratlig Ledelse, — de ville ogsaa nu kunne gjøre deres Gjerning; men den bedste Glæde, Thorvaldsens kjærlige og deltagende Die, hans Naad og hans Roes — den ville de komme til at savne. Og naar Værket bliver færdigt, naar Kristus og Apostlene, naar det hele corte celeste af Guder og Heroer skulle holde deres Indtog i dette smukke, livsløse Tempel, da vil hele Danmark bitterligen savne ham — den store, eviguforglemmelige Mester. Men bliver det end ingen glædestraalede Seiersfest: uden dyb og skjøn Betydning vil den ikke blive.

Det er nemlig Thorvaldsens bestemte og oftudtalte Ønske, at hans jordiske Nester skulle hvile midt imellem de rige Mindesmærker af hans Virken her paa Jorden; det er midt i Museets Gaard, ved Foden af Kristusalen, at Bindebøll dertil har udset en Plads, som skulde betegnes ved den store colossale Løve, der i Marmor findes i Thorvaldsens Attelier. Ideen er saa smuk, og den Af dødes Ønske maa være Enhver saa helligt, at vi ansee det for uforogdent, her imod de præstelige Skrupler, der muligen eet og andet Sted kunde søge at gjøre sig gjældende, at opregne de talrige Præcedenser, at særskilte Pladser ere kirkeligen blevene indviede til Gravsted for Afdøde. Vi forudsætte altsaa, at de dyrebare Nester, efter den Sørges høitid, som naturligvis vil foregaae i Landets Kathedral, i den ved hans Haand saa herligt smykkede Fruekirke, ville vorde bisatte i et Capel — rimeligvis i Holmens Kirke, hvor han er døbt og confirmeret — indtil de kunne flyttes derhen, hvor hans Livs Bedrifter i stor og evig Marmorstift ville blive opbevarede for alle kommende Tider.

Der er endnu eet Punct, vi alt idag maae berøre, fordi det er paatrængende nødvendigt, at der i saa Henseende strax bliver truffet en afgjørende Foranstaltning. Som bekjendt findes en stor Deel

af Thorvaldsens Arbejder endnu i Rom, hvor ogsaa hans Formue er i Banquierhuset Verlonias Hænder. Den saakaldte danske Konstagent i Rom, Hr. Bravo, er en slet og ret Cicerone, og selv om han ikke tillige var Kongen af Württembergs Commissionair, vil Enhver, der har mindste Kjendskab til Forholdene, med os være enig i, at det vilde være aldeles uforvarligt at overdrage ham Ordningen af alle de vanskelige Affærer, der ufeilbarligen ville reise sig som Følge af Thorvaldsens urentede, uforberedte Død. Ogsaa den württembergse Consul, der tillige besørger de danske Consulatsforretninger i Rom, vil efter de alle Vedkommende velbekjendte Omstændigheder ikke kunne egne sig til i dette Tilfælde at erholde nogen Fuldmagt, uanset at denne Hædermand var den Af dødes intime Ven. Vi ville derfor haabe, at man uophødeligen vil give nogle af de i Rom sig opholdende Danske en foreløbig Fuldmagt til at tage alle hans derværende Giendele under Bevaring, og at man strax vil bestemme sig til at sende en paalidelig Mand derover, for at ordne alt saaledes, at alle hans derværende Efterladenskaber endnu i Sommer kunne af vore Krigsskibe føres hertil.

Det var kun disse Liniers Hensigt, at bringe de Puncter under Omtale, som nærmest paatrænge sig, og hvori en feil Beslutning eller Undladelse kunde have uberegnelige Følger. Lykkeligvis befinder Bedelsen af disse Sager sig i saadanne Hænder, at vi uden Vengselighed kunne see hen til det Ansvar, der paahviler dem. Vi have kun ved Slutningen af et Liv, der er saa stort, at selv det Ubetydelige deri bliver vigtigt, villet meddele nogle Træk, der netop i dette Dieblit ville møde deltagende Opmærksomhed; — at skildre dette Livs høie Betydning for Verdens Konstudvikling og Nordens Nationalære, dertil føle vi — mindst idag — hverken Sind eller Kald. Himlens salige Fred og en ærefrygtfuld, taknemmelig Husommelse blandt Jordens Børn — det er den Betsignelse, hvortil Thorvaldsen er indgaaet.

— Det skandinaviske Selskab holdt i Lørdags et Møde, hvorved samme atter fik en Tilvæxt af 33 nye Medlemmer. Det aabnedes med tvende nye Digte af Grundtvig og Ingemann; det første Vers af det første Digt lyder saaledes:

Fra Hedenold end høres Gaadesangen
Om Nordens Konstner: Velund Viuge-Smed,
Og nys udsvang han sig fra Danevangen,
Det Sydens Fugle see og studse ved,
Og høit det toner over Verdens-Havet:
I Nordens Gudhjem end er Skoven grøn,
I Grækenland er Phidias begravet,
I Norden atter født som Thorvalds Søn!

Prof. Høyen holdt derpaa et Foredrag, hvori han udviklede, hvorlunde Norden fra sin i saa mange andre Henseender saa rige og herlige Hedenold ikke havde modtaget nogen Kunst, hvorledes det kun var fattige og fremmede Brokker af en kristen Kunst, der med den nye Religion tilførtes os fra Syden, hvorledes det Mistrofati, der i flere Aarhundreder regerede og mishandlede Landet, ikke hos os som paa saa mange andre Steder satte sin Stoltthed eller sin Forsængelighed i at fremme Konsten, aldrig strakte sin sparsomme Virksomhed ud over Gravcapellets og Familieportraittets snævre Kredse, hvortil derhos altid benyttedes fremmede Hænder. Konsten i Norden var derfor ifkun nu en Svag om end meget lovende Begyndelse. Men i een Henseende havde Norden dog mægtigen grebet ind i Verdens Konstudvikling, idet den havde fremdragt den nye Tids største Konstner Thorvaldsen. Han yttrede:

„Det Forældede ved Konstacademierne kan vel antages som almindelig erkjendt, og træffende har en aandsfuld Forfatter kaldt dem Driv-

huse, som den første, kraftige Baarsol vil gjøre aldeles overflødige. Og dog, havde vi ei havt Frederik den Femtes Stiftelse, havde vi efter Sandsynlighed ei heller havt Thorvaldsen. Det var Akademiet, som gav denne sjældne Genius, hvis ungdommelige Frygtfomhed hartad var større end hans Talent, Mod til at vove det første Forsøg; det var Akademiet, som sendte ham til Rom, hvor han fandt varme og formaaende Beskyttere, hvor Kræfter, der ellers stode i den uforsonligste Kamp, fredelig enedes om at aabne ham den mest forønskede Leilighed til at smykke sin Finding med en Seierfrands af europæisk Navnkundighed. Havde det danske Konstacademi ingen anden Fortjeneste end den, saa havde det ene herved rundet den gyldigste Afkomst til kjærligt at erindres.

Men vi bør tillige vel ihukomme, at Thorvaldsen tilhører Europa og navnlig Italien, i det mindste ligesaa meget som os. Det var engelske, italienske, tyske, russiske Nigmænd, det var fremmede Fyrster, som satte ham i Virksomhed i henved en halv Menneskealder, medens han for os kun udførte en Døbefond til en nyest Landsbykirke, og de fire runde Basrelieffer, som nu paa deres høie Stade over Slotsporten ere undtagne Nydelsen.

Da han førstegang igjen (1819) saae sit Fødeland, da var han omgivet af hele den Glorie, som et stort Navn giver. Hans Værker kjendte vi for en stor Deel knap af Navn; vi jublede hans Berømmelse imøde, førend vi endnu kjendte hans Bedrifter. Det var den store Landsmand, baaren af europæisk Navnkundighed, der nu modtog Bestillinger — større i Omfang end nogen af hans tidligere, — men i Gids og brændt Lær, — han, som var vant til at lade sine Billedstøtter fremstaae i skinnende Marmor.

Han gik igjen tilbage til Italien, hans Ny udbredte sig bestandig videre. Polakker og Tydskere, Engelsmænd og Italiener lod ham forevige Fredens og Krigens Heroer, geistlige og verdslige Fyrster. Her hjemme havde vi ikke een af alle vore berømte eller fortjente, hedenfarne eller levende Mænd saa kjær, at den største europæiske Konstner kom til at sætte ham et Minde. Det var ikke nye Bestillinger, som kaldte ham tilbage; det var hans eget fødelandske Sind, det var Kjærlighed til vor fælles Moder, som drog ham tilbage i vor Midte, for at berige og smykke sin Fødeby med alle sine Konst-Skatte.

Det er vigtigt, at vi kalde os dette i Minde, selv idet vi med Fasthed hævde den Ret vi have til at kalde Thorvaldsen vor, og det saameget mere, som han selv aldrig fornegtede det, hverken i sin Tale, eller sine Værker. Den Ærlighed, den ædle Ligefremhed, den elskelige Ufkyldighed, som høre til deres skønneste Præg, ere jo de Egenstaber, som vi saa gjerne troe have deres rette Hjem i Norden. Mangt et Ungdomsarbejde af vore Konstnere bære alt Tegnet paa det samme Stræfstøb; det glimter frem midt imellem alle vor Konstskoles Svagheder, men det aabenbarer sig i hele sin Forherligelse i den store Mesters Værker. Hvilken Triumph for os, dersom vi havde havt en endnu større Andel i denne Konstners Udvikling! Hvilken alvorlig Lære for os, at vi først gennem Ublandet maatte erfare, hvilken Stoltthed vi besad i ham! Hvilket Savn, at nordisk Liv, nordisk Historie kun indtager en saa lille Plads mellem den lange Række af Mesterværker! Hvilken Daarlighed, at ville troste sig med, eller indbilde sig, at det var en ædelmodig Opoffrelse af vor egen Hæder til Fordel for Ublandet!

Vi have modtaget en rig Gave af vor store Konstner, men lader os vel betænke, at vi tillige have paataget os en stor, en alvorlig Forpligtelse. Hvergang vi kaste vort Blik paa Thorvaldsens Museum, bør det levende minde os om, at det staaer som en Opfordring til ved Kjendsgjerninger at godtgjøre, at vi have fortjent denne Gave. Lader os vel skjønne paa det heldige Varsel, at den ædle Giver fandt en Bygmester, som tilfulde forstod at udtrykke, hvad Hensigten var med Gaven!

Som en Hovedbetingelse for, at Konsten hos os kunde faae en i Sandhed national Betydning og i Folkets aandige Liv dybt indgribende Virksomhed, fremhævede Taleren, at den maatte blive fra privat til offentlig Kunst, i Stedet for at fortabe sig fra Konstnerens Side

i atomistiske, planløse Smaabestræbelser, fra Publicums Side i den egoistiske Interesse, der i det højeste driver det til at købe enkelte Kunststykker og begrave dem i Huslivets veltilaaede Gjæmmer, til i fælles Begeistring og broderlig Samvirken, at fremme store hele Folket tilhørende, for hele Folket tilgængelige rigt udstyrede offentlige Mindesmærker, — Noget, hvori ikke blot Megeringerne langt snarere vilde finde deres Ære og Glands end i tom og forgængelig Pomp, men hvortil ogsaa hele Folket, Kunstnere og Lægmænd, Rige og Fattige burde medvirke, hver paa sin Vis og efter sine Kræfter. Endnu skulle vi kun fremhæve, hvorledes Højen gjorde opmærksom paa, hvorledes det nationale Element i en nordisk Kunst fordrede Behandlingen af Emner hentede fra vor egen Natur, der er saa rig paa forstjelligartede Sujetter, at enhver kunstnerisk Individualitet deri vilde kunne finde det til samles aandelige Trang svarende Stof for kunstneriske Frembringelser — fra vort eget Folkeliv, der havde bevaret saa mange eiendommelige Træk af vor Nationalitets inderste Væsen — fra vor egen Historie, hvis kunstneriske Fremstilling er bleven tilbage selv for dens videnskabelige Bearbejdelse, — og fremfor alt fra vore herlige Oldtids Sagn, hvis lykkelige bevarede Billeder vi maatte haabe steds vilde blive gjorte mere tilgængelige og hvis Optagelse i vor nyere Poesi indeholdt en saa begejstrende, om end ikke sjældent noget misvisende Opfordring for en kunstnerisk Gjenfødelse, for hvilken Nordens Oldtids Sagn frembød Opgaver ligesaa rige og ofte langt dybere end den helleniske Mytthefreds, som først Kunstnerne havde udlutret af den Naabed, som der ligesom hos os klæbde ved alle Ytringer af et primitivt Folkeliv. Da Tiden om føie Tid kan ventes i Trykken, skulle vi indskrænke vort Referat til disse faa Bemærkninger, og kun tilføie, at ved det Gilde, som sluttede Mødet efterat endnu et nyt Digt af H. P. Holst var foredraget, blev nedensaaende ældre Sang af samme Forfatter sjungen af den hele Forsamling:

Tilsværs Normannen med det blanke Bærg
Til Syden drog, det skønne Land at hærge.
Han risted rede Murer,
En blodig Seierskrift,
Og Tempel og Pauluner
Var Spor af hans Bedrift!
Kunstens Glands, stolte Gudestærker
Sank i Grus, knuste af Barbarer —
Sank i Grus.

Saa mangen Synd kan Jones ud med Bøde,
Men Synd mod Konsten er en Helligbrøde:
Thi helligt er det Skønne,
Formastelig den Haand,
Som kan med Grumhed sonne
Hvad luttre bryr vor Mand.
Seiler svandt, men paa hine Dage,
Stolte Nord! blev en Plet tilbage —
Stolte Nord.

Dog hvad Din vilde Søn forbrød i Tiden,
Det har en anden Søn udslettet siden;
Han risted store Murer:
En evig Marmorskrift, —
Og Tempel og Pauluner
Var' Spor af hans Bedrift.
Meissen klang! Alt, hvad grumt forødetes
Fjernt i Tid, straalende gjenfødtes —
Meissen klang!

Og atter vaagnede ved Meisjellyden
De skønne Guder i det fjerne Syden.
Og Syden henrykt fatted
Hvad gudbesjælt var skabt,
Og følte, det erstatted,
Hvad længst engang var tabt!
Sydens Folk selv det maatte sande,
Laurens Gren vandt de om hans Pande —
Laurens Gren.

Og Dig man kalder fattig, Moder kjære!
Hvor kan med sig en Søn Du fattig være?
Neis frit og stolt Din Pande!
En Stjerne funkler der,
Som over alle Lande
Har spredt sit lyse Skjær!
Kunstens Børn skal med henrykt Die
Trindt paa Jord for dens Glands sig bøie —
Trindt paa Jord.

Den dertil sig sluttende Skaal blev udbragt af Stiftsprovst Tryde for en Konge, hvis Krone ikke bestod i usikre Forhaabninger, men i herlige og nye Bedrifter, — en Konge, hvis Rige ikke var af denne Verden, men dog evig minderværdigt for alle kommende Tider, for Thorvaldsen! Ingen anede da, hvor snart det skulde blive Sandhed i enhver Betydning, at Thorvaldsens Rige ikke er af denne Verden.

Imorgen.

Tirsdagen den 26de Marts.

Fasteprædiken:

Selliggeistes Kirke, Allgaard, Kl. 9.

Det kongelige Theater. „Grisebid“, romantisk Skuespil i 5 Acter af Fr. Palm, oversat af Carl Borgeard (Rollebesætningen usforandret). Kl. 6. Forbi omtrent Kl. 9.

Vaccinationsanstalten i Vingardsstræde Nr. 131. Kl. 10–12.

Auction paa Børsen over 15,000 Pd. Puddersukker, 85,000 Pd. Sirup og 440 Sække Caffé. Kl. 2. (Swane & Hvalsoe.)

Auction hos Giesfiger Jensen i Drago over en ny, 45 Favne lang Anterfjerting og 5½ Favne Vægebrænde. Kl. 1. (Amager Birkecontoir.)

Auction i Klædeboderne Nr. 7 over Manufacturbare. Kl. 10. (A. E. Lembke.)

Løssore-Auction i Nr. 259 ved Holmens Canal. Kl. 9. (Fuldm. Poulsen.)

4de Auction over Ruderdaals Kro. Kl. 11. (Nordre Virts Contoir.)

Excitation i Admiralliets- og Commissariats-Collegiet over en Leverage til Holmen af mange forskellige Gjenstande. Kl. 11½. (Søetatens Commissariats Contoir.)

Veiret (24–25).

Botanisk Hæve:	høiest	lavest	midde	Regnmængde.
Barometer	28 0,11	27-8,83	27 10,06	0,1403
Thermometer	+2,6	+1,8	+0,3	

„Fædrelandet“ for 1844.

Paa dette Dagblad modtages Subscription i Kjøbenhavn paa Bladets Contoir, Klædeboderne Nr. 101, og hos Udgiveren, J. F. Giedwad, boende sammesteds, til hvem man behagelig vilde henvende sig om Alt, Bladet vedkommende. Udenfor Kjøbenhavn modtages Subscription paa de kongelige Postcontoirer. Prisen er i Kjøbenhavn 15 Mk. kvartaliter, 5 Mk. maanedlig, og udenfor Kjøbenhavn 18 Mk. kvartaliter, hvorfor det leveres Abonnenterne frit i Huset.

Færdigt fra Trykkeriet Kl. 7½.